

Закону України "Про топографо-геодезичну та картографічну діяльність", проект Закону України "Про національну інфраструктуру геопросторових даних".

За час роботи на державній службі він одноосібно або у співавторстві опублікував близько 20-ти праць, з-поміж яких знаковими є нормативні внутрішні документи: "Методика визначення вартості топографічних карт", "Методика перерахунку кошторисної вартості робіт Збірника укрупнених кошторисних розцінок (ЗУКР)", "Топографо-геодезичне забезпечення інвентаризації земель", "Стан та основні напрями розвитку топографо-геодезичної і картографічної діяльності в Україні" та інші.

У 2002 р. його було призначено на посаду заступника голови Державної служби геодезії, картографії та кадастру у складі Мінекоресурсів України, але вже у травні 2004 р. у зв'язку з ліквідацією служби його було звільнено з цієї посади і достроково відправлено на пенсію.

Та відпочивати Борису Дмитровичу аж ніяк не хотілось. Тому він того ж року влаштувався на роботу вченим секретарем Науково-дослідного інституту геодезії і картографії, а згодом старшим науковим співробітником картографічного відділу цього ж інституту, де трудився до остаточного виходу на пенсію у вересні 2010 р.

Трудова діяльність Б. Д. Лепетюка пов'язана також з вирішенням питань розвитку Києва, підтримання на сучасному рівні його міської геодезичної мережі, виконання спостережень за зсувонебезпечними ділянками на території міста, створення загальноміських баз і банків даних на основі геоінформаційних систем і цифрової карти м. Києва.

За активну участь у громадській, раціоналізаторській, науково-технічній та виробничій діяльності, значний внесок у розвиток топографо-геодезичних і картографічних робіт Б. Д. Лепетюка відзначено

державними нагородами:

ювілейною медаллю "Двадцять років перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр." (указ

Президії Верховної Ради СРСР; медаль вручив командир в/ч 11870 26.12.1965 р.);

медаллю "В пам'ять 1500-річчя Києва" (указ Президії Верховної Ради СРСР та рішення виконкому Київської міськради від 18.04.1983 р.);

ювілейною медаллю "10 років незалежності України" (наказ Міністерства екології та природних ресурсів України від 23.08.2001 р. № 239);

Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (постанова Кабінету Міністрів України від 26.08.2004 р. №1119);

галузевими нагородами:

званням "Кращий раціоналізатор геодезії та картографії" (постанова колегії ГУГК при РМ СРСР та президії Центральної ради Всесоюзного товариства винахідників та раціоналізаторів від 28.03.1980 р.);

значком "Відмінник геодезії та картографії" (наказ ГУГК при РМ СРСР від 27.03.1981 р.);

Почесною грамотою Українського республіканського правління НТТ "Гірниче" від 20.03.1984 р.;

Почесною грамотою Підприємства № 13 за високі трудові успіхи (23.01.1989 р.);

нагрудним значком "За активну роботу в НТТ" (рішення президії ВРНТТ від 26.03.1987 р.);

нагрудним знаком "Знак Пошани" (розпорядження Київського міського голови від 05.07.2004 р. № 180);

відзнакою "Почесний геодезист України" (рішення правління УТГК від 17.10.2003 р.).

Вітаючи Бориса Дмитровича з 70-річчям від дня народження, колеги і друзі бажать йому міцного здоров'я, сімейного добробуту, успіхів та удачі у всіх справах, нових творчих здобутків на благо геодезії, картографії та України і вінішують такими словами:

Тепло й добро нехай дарує світ,
Ну, а Господь – здоров'я і натхнення,
Щоб Ви жили ще много літ
Під Божим і людським благословенням!

© П. М. Шевчук

* * *

ДМИТРУ ФЕДОРОВИЧУ БАЙСІ – 80 років

Засновнику і ректору першого в Україні приватного вищого навчального закладу, що спеціалізується на всебічному охопленні питань земельних відносин в Україні, Дмитру Федоровичу Байсі виповнилось 80 років.

Байса Дмитро Федорович народився 1 жовтня 1934 року. У 1951-му, після закінчення середньої школи, вступив на фізичний факультет Дніпропетровського державного університету (ДДУ). 1950-ті роки для ДДУ були початком його бурхли-

вого розвитку, пов'язаним з післявоєнним розвоєм науки в Радянському Союзі і, зокрема, з розвитком ракетобудування, із створенням у Дніпропетровську науково-технічного комплексу "Південмаш", основою якого стало конструкторське бюро "Південне" Головного конструктора ракетних систем академіка М. К. Янгеля.

Після отримання диплому фізика Дмитро Федорович у 1958 р. став аспірантом в Інституті фізики Академії наук УРСР у м. Києві, який іще з довоєнних років був одним з провідних центрів країни з фізики напівпровідників, дифузійних процесів у твердому тілі, фізичної електроніки. Його науковим керівником була академік АН УРСР А. Ф. Приходько.

По закінченні аспірантури в 1961 р. Д. Ф. Байса почав працювати в інституті інженером, а з 1963 р. – науковим співробітником. Тема його кандидатської

дисертації була пов'язана з новим напрямом теоретичної фізики – проблемою резонансних явищ. У 1965 р. молодого кандидата фізико-математичних наук було призначено на відповідальну посаду вченого секретаря Інституту фізики.

У 1969 р., враховуючи успішні результати наукових досліджень, 35-річному кандидату фізико-математичних наук Д. Ф. Байсі довіряють керівництво новоствореним відділом резонансних явищ, організованому на базі групи радіоспектроскопії твердого тіла.

У 1976 р. Дмитро Федорович захистив докторську дисертацію.

У період 1970-1979 рр. Д. Ф. Байса, обіймаючи посаду завідувача відділом, одночасно був і заступником директора Інституту фізики з наукової роботи. За цикл наукових досліджень йому було присуджено Державну премію УРСР в галузі науки і техніки.

Дмитро Федорович беззмінно очолював відділ резонансних явищ Інституту фізики до 2000 року.

У 1990-ті роки українська наука переживала велику скруту: різке скорочення фінансування науково-дослідних робіт, співробітники академічних інститутів були поставлені на межу виживання.

І тоді група українських вчених звернулася до Кабінету Міністрів України з пропозицією про створення спеціалізованого вищого навчального закладу, який би, відповідно до Указу Президента України про необхідність проведення реформ в галузі земельних відносин, забезпечив підготовку спеціалістів з усіх питань земельних відносин. Цю ініціативу підтримало Головне управління геодезії, картографії та кадастру при Кабінеті Міністрів України. В обґрунтуванні необхідності створення такого навчального закладу було зазначено, що однією з важливих умов становлення і розвитку України як самостійної та незалежної держави є детальне картографування і кадастр її території, вирішення земельних проблем, проведення комплексу геодезичних досліджень особливих районів, вивчення екологічного стану довкілля, розроблення правової бази для оформлення та реєстрації земель тощо. Стверджувалось, що такі роботи необхідні для забезпечення нормального функціонування економіки України, для оборони та збереження її території. Саме тому актуальним було питання підготовки спеціалістів, які здатні працювати за новітніми методиками, освоїти сучасне обладнання та нові технології робіт, розв'язувати проблеми землевпорядкування, картографії, геодезії, екології, економіки та земельного права.

Такий навчальний заклад було створено в 1996 р. як Київський інженерно-технічний інститут – КІТІ. Того ж року КІТІ одержав першу державну ліцензію на право здійснення освітньої діяльності.

Доктору фізико-математичних наук, професору, лауреату Державної премії УРСР Дмитру Федоровичу Байсі було запропоновано очолити новостворений навчальний заклад, який через об'єктивні

причини отримав статус приватного. Такий статус, з одного боку, надавав ВНЗ широкі можливості для розвитку, але, з іншого, породив значні проблеми, основними з яких можна назвати психологічну неготовність на той час громадян здобувати вищу освіту в приватних навчальних закладах, а також законодавчу нерівноправність вищих навчальних закладів державної і приватної форм власності.

Розв'язати ці проблеми становлення нового вишу і взявся Дмитро Федорович. За 18 років існування навчального закладу він зібрав тут кваліфікований і дружній науково-педагогічний колектив.

Концепція розвитку вишу, прийнята ректором, була спрямована на комплексність роботи науковців і педагогічного складу навчального закладу.

Після перетворень, пов'язаних з необхідністю "виживання" і розвитком ВНЗ в умовах економічної нестабільності і криз, у грудні 2011 р. ВНЗ було надано статус університету і найменування "Приватний вищий навчальний заклад "Університет новітніх технологій (УНТ)". Його очільник Д. Ф. Байса в цей період проявив себе як талановитий та мудрий організатор, що добре розуміє педагогічні та наукові проблеми, бачить перспективу розвитку освіти.

Всього за порівняно короткий період становлення та розвитку університету науково-педагогічні працівники університету разом зі студентами здійснили понад 70 науково-технічних розробок, на які отримали патенти на винаходи України; опублікували монографії, наукові статті, які створили основу наукового потенціалу кафедр. Залучення до наукової роботи, творчої діяльності молодих викладачів та студентів – одна з форм організаційної роботи, яка дала змогу виявити науковий потенціал кафедр УНТ.

За час існування УНТ випустив понад шість тисяч бакалаврів, спеціалістів і магістрів, більшість із яких працюють у спеціалізованих державних організаціях за фахом, зокрема в структурах Державного агентства земельних ресурсів, Міністерства екології та природних ресурсів України, Київськбуді, Київметробуді, а також на підприємствах різних форм власності.

Це результат напруженої і кваліфікованої праці педагогічного колективу УНТ і передусім його мудрого керівника – ректора Дмитра Федоровича Байси. Саме завдяки його енергії, глибокому розумінню ситуацій, ерудиції і комунікабельності Університет новітніх технологій обминув "підводні каміння" на своєму шляху і вистояв.

З 2013 р. Д. Ф. Байса є почесним ректором УНТ.

Друзі, співробітники університету, а також редакція журналу "Вища школа" від щирого серця вітають шановного Дмитра Федоровича з ювілеєм і бажають міцного здоров'я, успіхів у всіх справах, добробуту, радощів буття і родинного затишку.